

Arbejde paa dette Omraade, til at fortsætte. Det er min Opfattelse, at vi slet ikke kan undvære denne Hjælp.

Ogsaa paa et andet Omraade er der foretaget adskilligt for at lette Dyrtidens Tryk. Jeg tænker her paa de Lønforhøje- lser, der har fundet Sted ved mange Virksomheder baade her i København, i Købstæderne og omkring i Landkommunerne. De Dyrtidstillæg, der er ydede, har ganske naturligt særlig taget Sigte paa at hjælpe de Arbejdere, der er Familieforsørgere. Det er ganske naturligt, for de Arbejdere, der ikke er det, men faar deres Kost og Forplejning hos Arbejdsgiverne, har jo ikke følt Dyrtidens Tryk, i alt Fald ikke i nævneværdigt Omfang. Det er de Arbejdere, der er Familieforsørgere, der har følt Trykket, og for deres Vedkommende tror jeg, at det har været meget almindeligt rundt omkring baade i Købstæderne og paa Landet, at der er ydet Dyrtidstillæg eller Løntillæg.

Der er altsaa, forekommer det mig, gjort meget for at afhjælpe og lindre den Nød og Trang, som Krigen og Dyrtiden har medført, og det baade fra Lovgivningsmagtens Side og ved privat Initiativ. Nu foreslaar Regeringen ved dette Lovforslag, at vi skal gaa et betydeligt Skridt videre dels ved Hjælp af Tilskud fra Statskassen, dels ved Bidrag fra Kommunernes Side, og det er jo et meget betydeligt Beløb, som tænkes anvendt; 22 Mill. Kr. er det Beløb, Lovforslaget gaar ud paa at stille til Raadighed. Men Formaalet, synes jeg, er godt, og mine Meningsfæller og jeg har ingen Betænkeligheder med Hensyn til Beløbets Størrelse, idet vi ogsaa tror, at den økonomiske Stilling her i Landet er saaledes, at det kan forsvares at yde den Hjælp, der her er Tale om. Vi kan ogsaa tiltræde Lovforslagets Bestemmelse om, at der af den overordentlige Merindtægtsskat skal stilles 15 pCt. til Raadighed for Kommunerne. Vi kan tiltræde Forslaget om, at der af dette Beløb skal anvendes en Del til de Kommuner, som er vanskeligt stillede i økonomisk Henseende. Hvorvidt det skal være $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saaledes som Lovforslaget siger, eller muligvis noget mere, er jo et Spørgsmaal, som der kan forhandles nærmere om, og jeg skulde være tilbøjelig til, at tro, at det ikke hører til den Slags Spørgsmaal, om hvilke det bliver vanskeligt at komme overens. Vi billiger ogsaa, at Sagen lægges ind under Kommunalbestyrelserne. Vi ser ikke, at der er nogen anden Vej at gaa. Der er imidlertid andre Bestemmelser i Lovforslaget, som vi ikke kan til-

træde, og her kommer jeg da straks til at omtale Bestemmelserne i Lovforslagets § 2, der handler om Børnebespisning. Vi kan ikke se rettere end, at det at paalægge Kommunalbestyrelserne at sørge for, at Børnene bliver bispist omkring i Kommunerne og faar et Maaltid nærende Mad om Dagen, er et upraktisk og for Landets Vedkommende i alt Fald uigennemførligt og unødvendigt Skridt. Jeg tror, at alle paa Landet og navnlig fra de Kommuner, der har en større Udstrækning, vil erkende, at det at gennemføre en Børnebespisning er upraktisk og unødvendigt; hvorvidt det kan lade sig gøre i Byerne, skal jeg ikke udtale mig nærmere om, men paa Landet tror jeg ikke, det vil kunne gennemføres. Vor Hovedindvending mod dette Forslag er dog den, at vi mener, at man derved rokker ved Forældrenes Ansvarsfølelse overfor Børnene. Det er jo dog og maa dog være saaledes, at Forældrene har Hovedansvaret overfor deres Børn, naar det gælder at skaffe dem Mad og Klæder; jeg tror ikke, at det gaar an, at Lovgivningsmagten rokker ved dette Ansvar, og jeg er ganske uenig med den højtærede Minister, naar han mener, at det skal være Kommunalbestyrelserne, der først og fremmest skal bære Ansvaret. Men for øvrigt undrer det mig ogsaa noget, at den højtærede Minister stiller dette Spørgsmaal saa stærkt og kraftigt frem nu ved dette Lovforslag. Da vi gennemførte de to Love, jeg før nævnedes, om Tilskud til kommunale Hjælpekasser, var der slet ikke Tale om dette. Da kunde vi meget godt vedtage Love, hvor Formaalet var dels at støtte de Familier, hvor Forsørgeren var indkaldt til Sikringstjeneste, og dels at støtte arbejdsløse, uden at paalægge Kommunalbestyrelserne nogen som helst Forpligtelse til at sørge for, at Børnene fik Mad. Dår kunde vi meget godt overlade dette til Forældrene, i det ene Tilfælde Hustruen, Moderen, som var hjemme. Hvorfor skal vi da her gaa over til en helt anden Stilling? Jeg forstaaer ikke, at det skulde være nødvendigt. Tværtimod, jeg finder det urigtigt at gøre det.

Heller ikke ser jeg mig i Stand til at slutte mig til de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder angaaende Paaligning af de kommunale Skatter, som er nødvendige til Dækning af Kommunernes Udgifter i Henhold til denne Lov. Ved de Bestemmelser, der her foreslaas, kaster man alle nuværende Regler over Bord. Dette synes jeg ikke er forsvarligt. Jeg skal naturligvis gerne erkende, at der kan være og er Mangler ved den kommunale Skattelovgivning, men